

Da der i Slutningen af 1946 endnu ikke forelaa nogen Indstilling herom fra Kommissionen, foresloges det at forlænge Gyldigheden af de ved Loven af 18. Februar 1946 indførte ændrede Fradragsregler, saa at de for saa vidt angaar Ejendomsbeskatningen til Staten og den fælleskommunale Udligningsfond ogsaa kom til at gælde for Aaret 1947, medens Forlængelsen for de kommunale Skatters Vedkommende skulde ske i Form af en almindelig Forhøjelse af de i den kommunale EjendomsskatteLovs § 3, Stk. 1, indeholdte Grænser for de skattefri Fradrag, gældende for 4 Aars Perioden fra 1. April 1947 til 31. Marts 1951, dog saaledes, at Fradraget i den enkelte Kommune ikke kunde nedsættes under det for Skatteaaret 1946—47 gældende. Samtidig skulde Forhøjelsen af Fradraget for Beboelseslejligheder bibeholdes for samme Tidsrum.

Lovforslaget henvistes i Folketinget til et Udvalg, hvis Arbejde resulterede i flere Ændringer. Herom udtales i Betænkningen:

„I Udvalget har der været et stærkt Ønske om for visse Forstadskommuner og visse andre Kommuner med bymæssige Bebyggelser at hæve Grænserne for de i § 3, Stk. 1, i Lov Nr. 188 af 20. Maj 1933 om kommunale Ejendoms-skatter omhandlede Fradrag.

Finansministeren fremhævede over for Udvalget, at det vilde kræve ret omfattende Overvejelser at tilrettelægge en rationel Ordning paa dette Omraade, men kunde eventuelt tiltræde en midlertidig Ordning, hvorved Grænserne hævedes for nogle af de større Landkommuner.

Under Udvalgets videre Forhandlinger enedes man herefter om at foreslaa, at Grænserne for de Kommuner, i hvilke der findes mindst een bymæssig Bebyggelse med over 3 000 Indbyggere, fastsættes til mindst 6 000 Kr. og højst 11 000 Kr. for de kommende fire Aar, svarende til de gældende Regler for Købstadkommunerne.

Endvidere foreslaas at lade Lovens Bestemmelser i det hele taget gælde for fire Aar.“